

проведеним операціям, а з іншого боку, в умовах, що склалися кількість лізингодержувачів, які відповідають заданим критеріям, є дуже обмеженою.

Загалом, ставлення серед фахівців [2] до можливостей оцінки ризиків в нашій країні неоднозначне, це потрібно враховувати. Інша справа, що факт залишається фактом: європейські математичні моделі дозволяють адекватно прорахувати високі ймовірності втрат, а вітчизняні – наразі ні.

Однак, слід відзначити, що до виявлених відмінностей навіть самі експерти схильні ставитися по-різному. Тому, коректніше буде не давати чітких оцінок розвитку ринку лізингу в різних країнах за шкалою «погано» або «добре», а розглядати ситуацію з точки зору того, чи сприяє стан справ розвитку галузі чи ні. Судячи з результатів, які показує вітчизняний лізинговий бізнес, спираючись на досить оптимістичні прогнози, які дають аналітики, можна сміливо сказати, що сьогодні у вітчизняного ринку лізингу непоганий стан справ.

В подальшому від компаній, які працюють в даній галузі, слід очікувати розширення географії присутності, підвищення якості і швидкості надання лізингових послуг, вдосконалення технологій продажу та внутрішніх бізнес-процесів, реалізації модернізаційних, інноваційних та складно структурованих проєктів. А це означає, що відмінності між європейським та вітчизняним лізингом, швидше підкреслюють специфіку функціонування цієї галузі в нашій країні, ніж говорять про її недоліки.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ

1. *Європейська асоціація лізингу (Leaseurope) [Електронний ресурс]. - Режим доступу: www.leaseurope.org*
2. *Асоціація «Українське об'єднання лізингодавців» (УОЛ) www.uul.com.ua/.*

Цимбаліста Вікторія Олегівна, студентка 3 курсу
Стефанишин Лілія Стефанівна, к.е.н.,
доцент кафедри гуманітарних та
фундаментальних дисциплін

НАПРЯМИ ОПТИМІЗАЦІЇ АНТИІНФЛЯЦІЙНОЇ ПОЛІТИКИ УКРАЇНИ В УМОВАХ ВІЙСЬКОВОГО КОНФЛІКТУ І ПОЛІТИЧНОЇ НЕСТАБІЛЬНОСТІ

На сьогоднішній час, у період політичної нестабільності проведення антиінфляційної політики є центральною стадією реформ. Час показує, що для економіки України антиінфляційні заходи уряду та НБУ мають позитивний вплив. Як продемонстрував світовий досвід, антиінфляційну політику слід проводити урядам тих країн, котрі перебувають в кризі.

Засоби боротьби з інфляцією поділяються на прямі і непрямі. Частіше за все проявляється така закономірність - чим більш кризовою стає ситуація, тим більш актуальні прямі засоби впливу уряду і центрального банку на економіку і грошову масу, як її складову частину.[1]

До непрямих засобів антиінфляційної політики відносять:

- регулювання загальної маси грошей шляхом керування ними центральним банком.
- регулювання позикового і облікового процесу комерційних банків за допомогою керування ними центральним банком.
- обов'язкові резерви комерційних банків, операції центрального банку на відкритому ринку цінних паперів.

- операції центрального банку на відкритому ринку цінних паперів.
- регулювання відсоткових ставок комерційних банків через управління ними центральним банком.

Непрямі не стали ефективними для економіки нашої держави по причині її недостатньої "ринковості". Повноцінний ринок цінних паперів, а також і ринок державних зобов'язань у нас відсутній, а відповідно центральний банк не може впливати на грошову масу за допомогою купівлі-продажу цінних паперів.

До прямих засобів регулювання купівельної спроможності грошової одиниці, тобто боротьби з інфляцією, належать:

- пряме і безпосереднє регулювання державою кредитів, грошової маси;
- державне регулювання цін;
- державне (по угоді з профспілками) регулювання заробітної плати;
- державне регулювання зовнішньої торгівлі, операцій з іноземним капіталом і валютного курсу.

Оцінивши можливості регулювання валютного курсу за рахунок інтервенцій Центрального банку варто зазначити, що практично не існує надій на успіх такої політики. Є очевидним те, що курс долара стрімко зростає, а Центральний банк не має можливостей стримувати курс. Центральний банк в останні роки навчився використовувати для таких стрибків кризові політичні моменти. До того часу, як іноземна валюта не буде використовуватися тільки для задоволення імпорту та інших поточних платежів, політика «гри на пониження» приречена на поразку.

Тому, варто зауважити, що насправді в нашому теперішньому становищі реально ефективними будуть тільки прямі засоби боротьби з інфляцією регулювання кредитів, цін і заробітної плати, регулювання валютного курсу зовнішньої торгівлі.

Дії уряду, змушували його знаходитись між стримуванням грошової емісії роздачею кредитів, обіцяних на майдані. Новий уряд відмовившись від реприватизації, зробив ці обіцянки ще менш реальними. [2]

Скорочувати темпи інфляції - означає зменшувати різницю між грошовою товарною масою в господарстві. З цією метою використовують всі ті засоби, що ведуть економіку до рівноваги.

До першочергових заходів відносяться:

- забезпечення країни продовольством у достатній кількості. Для того щоб налаштувати продовольчу справу в країні потрібно надати державну фінансову допомогу підприємствам сфери сільського господарства;
- встановлення порядку надавання кредитів сільськогосподарським підприємствам під векселі з погашенням їх за рахунок прийдешнього врожаю;
- запровадження державних закупівельних цін, а також цін на ресурси, які споживаються у виробництві продукції сільського господарства на рівні, що забезпечує рентабельну роботу товаровиробників;
- відновлення інвестиційного поля народного господарства, без якого функціонування економіки стає неможливим;
- створення та налагодження постачально-збутових зв'язків між підприємствами. В умовах ринкової економіки господарські зв'язки підприємств будуть найефективнішими в основному завдяки системі великих оптових купців-синдикатів.

Дані структури можуть функціонувати як в рамках окремих регіонів, так і на загальноукраїнському і міждержавному рівнях.

Крім того доцільним буде проведення заходів, щодо централізації банківської системи країни на час кризи, потрібно дотримуватися нормативних термінів документообігу, маючи на увазі неухильне здійснення комерційними і інвестиційними банками розпоряджень Центрального банку по пріоритетності і пільговості кредитування регіонів, галузей, підприємств [3].

Отже, на сьогочасному етапі розвитку суспільства інфляція – один із найхворобливіших і небезпечних процесів, що негативно позначаються на фінансовій, грошовій й економічній системах в цілому. У сучасних умовах в Україні для здійснення виваженої антиінфляційної політики слід здійснювати прогнозування інфляційних процесів, розробляти і реалізовувати валютну політику в галузі курсоутворення, організації руху іноземної валюти, її залучення до інвестиційного процесу, організувати її конвертацію у вітчизняну грошову одиницю.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ

1. *Григораиш Т.Ф. Проблеми та перспективи подолання інфляції в Україні / Т.Ф. Григораиш, Я.А. Соломка, М.С. Русакевич // Економічний простір. – 2013. – № 79. – С. 55-68.*
2. *Кравченко К. С. Проблеми інфляції в ринковій економіці й антиінфляційна політика держави // Економіка. Фінанси. Право. – 2012. – № 8. – С. 8-11.*
3. *Сухань В. О. Антиінфляційна політика в системі макроекономічного регулювання / В. О. Сухань // Економіка: проблеми теорії та практики- 2010.- № 250.- Дніпропетровськ: ДНУ.- С. 37-45.*

Перепічка Богдана Богданівна, студентка 3 курсу,
Фурса Тетяна Петрівна, к.е.н., доцент,
доцент кафедри обліку та фінансів,

ОСНОВНІ МОДЕРНІЗАЦІЙНІ АСПЕКТИ СИСТЕМИ ДЕРЖАВНОГО ФІНАНСОВОГО КОНТРОЛЮ В УКРАЇНІ

Сьогодні модернізація чинної системи державного фінансового контролю в Україні є одним із пріоритетів державного управління, вона є складним соціальним феноменом, що включає суб'єкт, об'єкт, предмет, принципи, методи і механізми контролю, також нормативно-правову базу та багато інших складових.

В Україні система управління характеризується розбалансуванням як прямих, так і зворотних зв'язків. Адже в країні склалася розгалужена, проте недостатньо мобільна та дієздатна система органів державного фінансового контролю, що не забезпечує належного рівня фінансово-бюджетної дисципліни у державі. Це є наслідком низки проблем, які створюють тенденції до зростання кількості та обсягів порушень законодавства у використанні бюджетних коштів. Вирішення проблем державного управління обумовлює необхідність подальшого удосконалення системи державного фінансового контролю як важливої умови економічного зростання країни й зміцнення державності [1].

Основними проблемами фінансового контролю являється: недосконалість нормативно-правового забезпечення діяльності суб'єктів контролю; недосконалість організаційної структури контролю; відсутність єдиної інформаційної та методологічної бази контролю, що ускладнює досягнення його загальної мети.